

Estimats nens!

Una faula de LEON DE WINTER

Hi havia una vegada un bosc on els animals salvatges vivien en llibertat. Els petits ratolins mussaca no tenien por de les fures tortellini i les fures tortellini tampoc no s'espaiaven dels toros sangria, i els toros sangria havien fet les paus amb les gallines mignon i els terrier roastbeef.

Ja no sortien a caçar-se l'un a l'altre, sinó que se saludaven amicalment quan es trobaven, i d'ençà que no hi havia més límits de territoris protegits, les gallines mignon, els porcs von bratwurst i les fures tortellini podien voltar pertot arreu sense por de ser devorats.

Per què hi havia pau? Els qui manaven deien que el motiu era que els líders són tan savis, que havien après la lliçó del Gran Escorxament. Els culpables del Gran Escorxament havien estat els porcs von bratwurst, això era evident. Però ja feia molt de temps, d'allò. Els porcs von bratwurst ara eren rics, i tots els altres animals frisaven per ser carn i unglia dels porcs von bratwurst.

N'hi havia que deien: “Bajanades, els qui manen no són més savis. Són tan estúpids com ho eren abans, però d'ençà que tenim anticonceptius, tots nosaltres tenim un fill, i el volem protegir tant com sigui possible; per això tampoc no ens mengem els fills dels altres animals.”

Tant se val quina fos la causa de la pau; la qüestió és que hi havia pau. I tots els animals, de contents que estaven, no cabien a la pell.

Qui eren els qui manaven al bosc? Eren aquells qui manaven. Una resposta peculiar: els qui manaven eren els qui manaven. Ningú no els havia escollits, però hi eren i prenien decisions. Bé, això que fan els qui manen. Que per què prenien decisions? Perquè manaven. I per què manaven? Perquè prenien decisions. Els animals del bosc ho veien lògic; la lògica no era el seu fort.

ELKE WETZIG (EVA)

L'escriptor neerlandès Leon de Winter, de 57 anys, viu actualment a Califòrnia. Fa poc que ha publicat *Het recht op terugkeer*.

Ara que ja no es depredaven els uns als altres, sinó que només caçaven els animals de fora del bosc, tots volien ser membres de l'aliança, de la Unió d'Animals. Perquè ara vivien tranquils, i volien recol·lectar aliments en abundància per als anys de vaques magres.

I llavors els líders van tenir una pensada.

Van dir: “Crearem una unió monetària.”

Una unió monetària?

Sí. Els líders van dir: “Per què han de mantenir els porcs von bratwurst els marcs-porcins, les gallines mignon els francs-gallinacis i les fures tortellini les lires-furones?”

“Hmm –van fer alguns animals–, voleu dir que és prou astuta aquesta decisió? Què en traurem d'una nova moneda?”

“No ho enteneu, vosaltres, animals babaus –van dir els qui manaven–. Si tots tenim la mateixa moneda, tots serem realment iguals. Llavors qual-sevol animal podrà pagar amb moneda forestal a tot arreu, i llavors aconseguirem més pau, i no hi haurà cap Gran Escorxament mai més.”

Especialment els ratolins mussaca van estar molt contents de sentir la idea de la moneda forestal. Els líders de la Unió d'Animals van dir: “Si encunyem la moneda forestal, els ratolins mussa-

ca podran demanar cèntims als porcs i a les gallines, i podran menjar moltíssim, i quan en tindran prou, podran ser tan grans com els gats i podran córrer ben de pressa i atrapar animals fora del bosc, i seran els millors, talment com fa més de 2500 anys.”

“Això mateix! –van exclamar els líders dels ratolins mussaca–. Llavors podrem millorar la nostra situació competitiva.” “Això mateix! –deien els líders de la Unió d'Animals–. Amb les potetes de ratolins no podien anar gaire lluny fora del bosc. Allí fora corren animals amb potes i urpes llarguíssimes, només cal pensar en el drac vermell! Tan bon punt comença a moure's, ja aixafa els ratolins sense adonar-se'n. Si n'és de gros, el drac! Per tant, estimats ratolins: demaneu diners, atipeu-vos molt i engreixeu-vos. Llavors podreu tornar els diners. I és que, atents!, haureu demanat diners com a ratolins petits i els tornareu convertits en gats enormes.”

Els ratolins van començar a menjar sense capficar-s'hi més. I sí que van menjar! Van demanar préstecs i van comprar laminadures delicioses i van anar a passar les vacances a calcs toros sangria i a calcs terrier roastbeef. Tot i que els terrier no havien participat en la unió monetària, perquè són força tossuts, rebien els ratolins amb els braços oberts, sempre que paguessin amb moneda forestal.

I els ratolins van fer-se tan grossos com els gats?

No.

Els ratolins mussaca van fer-se grossos i ganduls. I van tenir cagarines molt fortes després de tant de tiberi. Van descobrir que havien demanat tants diners que mai no podrien retornar el crèdit amb treballs ratolinencs.

No eren sinó ratolins, ratolins amb cagarines i cap no s'havia convertit en un gat. Els qui manaven al bosc deien: “Com pot ser això? El pla era perfecte!”

Un ratolí eixerit va deixar anar: “Els ratolins no es poden convertir en gats.” “Calla! –van bramar els líders del bosc–. Tot és possible!”

I un altre ratolí eixerit va dir: “Potser això de la moneda forestal no era tan bona idea.”

“Tu ets l'enemic del bosc! –es queixaven els qui manaven al bosc–. Tu

vols altra vegada un Gran Escorxament, en què tothom devori tothom? Vols que tornem enrere, quan ens caçàvem els uns als altres i els forts sempre guanyaven els dèbils?”

“No, no –exclamava un ratolí–. Jo això no ho vull, però un ratolí no pot convertir-se en un gat només menjant sense mesura. I sabeu què? Jo no em vull convertir en un gat. Sóc un ratolí!”

“Això mateix! –van cridar els altres ratolins–. Som ratolins i no pas gats!”

El pànic es va apoderar dels líders del bosc. No van poder convèncer els ratolins amb el raonament de la Unió d'Animals.

Què se'n farà dels crèdits? Ara que els ratolins no s'havien convertit en gats, no podrien tornar els diners, això era obvi.

Els ratolins havien manllevat molts diners a les gallines mignon. I les gallines mignon devien molts diners als rics porcs von bratwurst. Tots havien demanat moneda forestal, perquè tots havien confiat que els ratolins podien convertir-se en gats.

Els porcs von bratwurst clamaven: “Si els ratolins mussaca no poden pagar els crèdits a les gallines mignon, les gallines no ens podran pagar a nosaltres i llavors voldrà dir que hauran esfumat tots els nostres estalvis. I ara què? Què menjarem, si només tenim monedes forestals? Potser podem menjar-nos les gallines mignon.”

Les gallines mignon van dir: “Els porcs han d'ajudar els ratolins mussaca a pagar els crèdits per a ser gats. Si no, serem pobres; si no, els porcs von bratwurst podran obligar-nos a fer allò que ells vulguin, i això seria greu.

Al bosc es va desfermar una forta agitació.

Una òliba perduda de l'est va cridar: “Jo creia que aquesta moneda forestal us donaria la pau eterna, i ara tot ha canviat! Hi torna a haver mala maror al bosc, perquè vau voler somniar que un ratolí no és cap ratolí i que un gat no és cap gat.”

Però ningú no es va escoltar l'òliba. Els ratolins mussaca es queixaven als porcs von bratwurst: “Per què ens heu deixat tants diners? I els porcs von bratwurst deien als ratolins mussaca:

“Per què ens els vau acceptar? I les gallines mignon exclamaven: “Qui ens ajudarà si els ratolins no ens tornen els diners?” I les fures tortellini, que també havien demanat molts diners, es van avergonyir: “Nosaltres fem veure que som fures orgulloses, però tan sols som polls pobres, i qui ens ajudarà si no podem tornar els diners del bosc?”

Els qui manaven al bosc no podien dormir, de tan preocupats com estaven. Havien d'admetre que potser la moneda forestal no havia estat tan bona idea? Però això voldria dir que havien comès un error terrible quan se la van inventar. I si ho admetien, els farien fora. I què poden fer els qui manen, quan ja no poden manar? No, això no podia ser. Se'ls havia d'acudir alguna cosa.

Angela, la mare truja, la líder dels porcs von bratwurst, i Nicolas, el gall del galliner, el cap de les gallines mignon, van idear un gran engany. Van fer

veure que tenien guardats en una caixa molts diners i van fer públic a tot el món que tenien uns fons de garantia de mil trilions de milions i tres monedes, i que això era prou per a cobrir tots els crèdits de totes les nacions de la Unió Animal! Hip, hip, hurra!

El fet que, realment, la caixa fos buida del tot i que tots els animals ho haguessin vist, no havia de ser cap entrebanc. Tots s'hi van unir. Sempre que poguessin somniar que la caixa era plena, podien estar tranquils.

Els ratolins mussaca eren feliços. Van rebre unes quantes monedes de la caixa, que les gallines mignon i els porcs von bratwurst hi havien dipositat de debò, i van tornar els diners als porcs von bratwurst i a les gallines mignon. Per tant, van tornar els diners que devien.

Els ratolins havien tornat els crèdits amb això? No! Però tots ho feien veure. I si tots ho feien veure, la il·lusió era tan forta com la realitat.

Funcional!, pensaven l'Angela, la mare truja, i Nicolas, el gall del galliner.

Sempre que creguessin que la caixa era plena, el bosc sencer seria altra vegada feliç i estaria satisfet.

Però llavors... però llavors... un dels líders dels ratolins mussaca va voler fer un referèndum preguntant si els

ratolins potser sí que es convertirien algun dia en gats o si potser no preferien en sortir de la Unió Animal.

Els líders del bosc van exasperar-se. "Quin líder fa un referèndum? Un líder de veritat no demana permís al poble!", cridaven els qui manaven a la Unió Animal, amb nerviosisme. "Qui

vol saber què en pensen, els ratolins mussaca? Ningú!"

I què passarà si els ratolins mussaca decideixen de sortir de la Unió Animal? Qui tornarà els diners forestals de la caixa màgica?

Però va ser pitjor...

De cop i volta les fures tortellini tampoc no podien pagar els seus deutes. El seu líder, Silvio el furó amb els seus set penis, va clavar copets a la caixa màgica, que havien posat a Brussel·les. Va picar i picar, però no en va sortir rodolant cap moneda. Va rosegat la fusta de la caixa i hi va veure que era buida. Buida!

Va córrer a veure l'Angela, la mare truja, i Nicolas, el gall del galliner. Sense alè, els va explicar que la caixa era buida. "Sí, ja ho sabem -van murmurar l'Angela, la mare truja, i en Nicolas, el gall del galliner-. No teníem cap més opció, havíem de vetllar per la tranquil·litat del bosc." Li van demanar que no en digués res. I llavors se'ls va acudir una cosa... Només hi havia un animal que pogués omplir la caixa...

El drac vermell de l'est. El drac ja no era tan terrible com abans, però un drac escup foc, molt de foc, i si es posa al bell mig del bosc entre els arbres, llavors...

Endevinar com va anar la cosa, estimats nens, no és pas gaire difícil.

I quina és la lliçó d'aquesta història? Aquells qui creuen que dels ratolins en poden sortir gats només menjant a cor què vols, algun dia seran víctimes de les flames.

Traducció de Gemma Repiso

La seva connexió fàcil, ràpida i segura amb Europa, amb el món.

Barcelona Europa

- ◆ El primer port espanyol en tràfic internacional.
- ◆ El port capdavanter de la Mediterrània i del sud d'Europa.
- ◆ El port de creuers núm. 1 d'Europa i el quart del món.
- ◆ El primer port a obtenir la certificació de qualitat ISO 9001.

Una connexió mai vista

Port de Barcelona
www.portdebarcelona.es

Entitat beneficiària del fons de cohesió de la Unió Europea